

С възникването на писмеността и по-късно с утвърждаването на християнството, като официална религия, зачитането и послушанието спрямо родителите се издига на ново равнище. „Винovníкът” за това е сам Господ Бог, който написва на две каменни скрижали списък от религиозни и морални Словарр известни като Десетословие или Десетте Божи заповеди. Петата от тях гласи: „Почитай баща си и майка си, за да продължават дните ти на земята, които Господ, Бог твой ти дава.” (Синодална библия 2010, Изход, Глава 20, 73) В книга премъдрост на Исуса син Сирахов се казва: „С дела и думи почитай баща си и майка си за да ти дойде от тях благословия, защото бащина благословия утвърждава домовете на децата, а майчина клетва разрушава до основи.” (Книга Премъдрост на Исуса син Сирахов, Глава 3) С поразителна точност тези думи си кореспондират и с титул 2 на Византийската Еклогар създадена през 726 г., която представлява законодателен сборник, включващ гражданско, наказателно и процесуално право, а не само религиозно, както предходните. (Матеев Еклога, титул 2, т.6) По времето на княз Борис I, след Покръстването, тя е преведена на български език и адаптирана към нашите условия. Под тази редакция е известна като Славянска Еклога и става част от правната система на Първата българска държава. (Матеев Еклога, титул 2, т.6)

Безспорно първите години от живота на човек се дължат на майката. С нейната безкористна закрила и денонощни тревоги, тя създава у невръстното и безпомощно създание усещане за удобство, сигурност и безметежност. Силната връзка между майка и дете си остава ненакърнима и ненарушима и след детските години, а много често и за цял живот и вероятно тя е в основата на вярването, че всяка жена може да самоунищожи носения в утробата си плод, а от там и всичко, което е „родено от майка”. (Краев 2007, 18)

Ролята на бащата в патриархалното общество е да осигури дом, топлина и храна на семейството си. С израстването на децата задълженията му нарастват и се свързват с правилното възпитание и усвояването на основните морални ценности, характерни за съответното обществено устройство. Взаимоотношенията в него изискват непрекословно подчинение на децата спрямо родителите и особено на бащата, независимо на каква възраст са. Тези норми са издигнати толкова нависоко и се изпълняват толкова строго, че придобиват статут на святост. Следователно за човека с патриархално съзнание Вседържателят създава света, а собствения отец създава своите деца. Тази идентификация на родителя с Бог учудва само от гледна точка на